

BALLAI LÁSZLÓ

A fakír

© COPYRIGHT 2003, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A

[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)

OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

Az előadásig volt még néhány perc. Wirth rendelt egy sört. A felesége nem kért semmit. Megivott volna egy pohár bort, de csak egy egész üveggel adnak. A hangos zene elegendett a helybeliek élénk, torokhangon gördülő beszélgetésével és a francia turistacsoport tagjainak üvöltözésével.

– Azt hittem, csak a németek ilyen ordibálósak – mondta az asszony.

– A magyarok sem különbek, Andrea – jegyezte meg Wirth. Az a butikosnő meg a társasága milyen ordenáré módon viselkedett a szaharai kirándulás alatt.

– Kész szerencse, hogy nem egy terepjáróba kerültünk velük, amikor felmentünk a hegyekbe.

– Mit műveltek az étteremben is a tevegelés után!

Wirth elmosolyodott. Előző nap ilyenkor a Szaharában voltak. Éppen a teveruhát adták rá az alkonyi fények rózsaszínjében fürdő oázis, Douz határában, amikor valaki hangosan ráköszönt:

– Szevasz, Fakír!

Wirth nem mozdíthatta a fejét, mert a tevehajcsár fiúcska épp akkor csavarta köré a turbánt. Később messziről felismerte Kátait, akivel gyermekkorában együtt vívott. Húsz éve nem látták egymást, erre összefutnak a Szaharában! Mégsem nyílt alkalmuk beszélgetni, mert Kátai egy másik csoporttal érkezett, és jóval előttük eltevegelt.

– Miért szólított Fakírnak ez az ember? – érdeklődött Andrea a szomszéd teve hátán zötykölődve.

– Mert amikor vívtam, ez volt a becenevem. – válaszolt Wirth.

– Fakír?

– Igen. Tizenkét éves srác voltam, és ez a fickó, meg a barátai, négy-öt évvel idősebbek nálam, már másodosztályú sportolók. Azzal szórakoztak, hogy kicsavarták a karomat, próbálgatva, mikor sírom vagy ordítom el magam.

– Iszonyú!

– De én egy hangot sem hallattam. Bármit csináltak is velem, mindig a képükbe vigyorogtam. Meg is becsültek érte. Például ezzel a névvel.

Andrea megborzongott. Még az egyetemen, a vallástörténeti szakosítón tanult szörnyű megpróbáltatásokra felkészült emberekről, akik fakírrendekbe tömörültek, hogy megvédjék a hindu papokat az Indiába beáramló moszlimoktól. Wirth sporttársai nyilván nem rájuk gondoltak, hanem az illuzionista kollegáikra. Andrea az aszkézist csak a hit összefüggésében tudta némiképp méltányolni, cirkuszi mutatvánnyá silányítása undorította.

A klubhelység ajtaja felől forró légáramlat érkezett. Egy francia öregasszony felvisített, mert ölébe dőlt egy pohár pezsgő. Wirth megszorította a felesége kezét. Ugy érezte, sorsának eddig szerteágazó szálai itt futnak össze, ennek az asszonynak a finom, simogató tenyerében. Az a benső derű és nyugalom, mely Andrea lényét átsugározta, még akkor is végtelen megnyugvással töltötte el, ha MALÉV-pilótaként akár több ezer kilométerre repült tőle. Nem zúzhatja szét semmi ezt a harmóniát.

Andrea érintése finom volt, mint a parti homok, és simogató, akár a tenger, amely itt sósabb az Adria vagy az Lón-tenger vizénél, ahol eddig jártak. A kora őszi nap gyorsan barnított, a levegő száraz volt, és forró, még akkor is, ha beborult az ég. A Wirth házaspár alig akart kimozdulni a nabeuli *Alí Mamma* klubszállóból. Szobájuk erkélyéről pompás kilátás nyílt a Földközi-tengerre, az étterem büféasztalait rogyásig megrakták mediterrán csemegékkel, és mindenféle sportolási lehetőség kínálkozott. Hanem azért az országot is látni szerették volna, befizettek hát a tuniszi és a kétnapos déli kirándulásra. Szibidu Szaid kék-fehér házai, Karthágó tragikus gyermektemetője, a tuniszi medina, a Bardo múzeum pompás római mozaikjai, az El Dzsemi római kori amfiteátrum, a berberék földbe ásott matmatái, a napfelkelte az El Dzserid-sóstónál, a tozeuri pálmaligetek, a Szaharai-Atlasz-hegység oázisai és Kairuan, a szent város mély benyomást tettek rájuk.

– Istenem, hogy az elsőszülött gyermekeiket megölték a karthágóiak! – sóhajtott fel Andrea.
– Inkább arra gondolj, hogy tegnap ilyenkor a Szaharában tevegeltünk – mondta Wirth, és finoman megszorította Andrea ujjait.

Megérkezett a sör. Wirth elengedte felesége kezét.

– Nem is gondoltam volna, hogy ilyen jó a tunéziai sör.

A terem elsötétedett, csak a dobogót világították meg vérvörös fénnel. A színpad előterébe lépő konferanszié így szólt:

– *Bonne soirée mesdames et messieurs, permettez-moi de vous présenter le grand Ahmed, le fakir!*

– Mit mond? – kérdezte Andrea.

– Valami fakír lép fel.

– Nem is említetted, hogy szerepelsz.

Nevettek.

– *L'attention exige une grande concentration, donc vous et priés de grader un silence total!*

– Teljes csöndet kérnek – fordította Wirth. – Nagyon veszélyes mutatvány.

A függöny felgördült. Andrea borzongva meredt a színpadon álló, kopaszra borotvált, izmos, félmeztelen férfira, aki fáklyát tartott a kezében. Tekintetének rendíthetetlen nyugalma az előző esti tevékre emlékeztette. A fakír csupasz vállára, hátára rakta a fáklyákat, és lángokkal körbenyalt bőre sehol sem pörköldött meg.

Most színre lépett az asszisztense, meghajolt és kihajtogatott egy üvegcserepekkel teli, óriási kendőt. Egy borosüveget még rádobott a szilánkokra, kalapáccsal szétverte, a kendőt négy sarkánál összefogta, körbehordozta, majd ismét a pódiumra terítette, és kalapácsa nyelével egyenletesen elosztogatta a szilánkokat, melyekbe a fakír tisztességgel belegyalogolt, sőt mutatványát megismételte úgy, hogy két nőt, majd két férfit is felemelt közben.

A segéd félméteres deszkákat hurcolt körbe, amelyekbe egyenletes távolságra százas szögeket ütöttek. Hegyes részükkel felfelé a színpadra helyezte a deszkákat, és a fakír hanyatt beléjük dőlt. A közönség sorain morajlás futott át. Wirth is elámult. Az üvegcserepes mutatványt talán megcsinálná, bár biztosan felvérezné a talpát, de ezt semmiképpen sem. A fakír felállt és meghajolt.

– Vérzik – mondta iszonyodva Andrea.

De nem vérzett, csupán megizzadt a fakír. Hátáról csíkokban folyt a verejték, s e csíkok, ha megcsillant rajtuk a vöröses reflektorfény, valóban vérpatakoknak tűntek. Wirthben felöltött, mi lenne, ha valami baj történe. De nem történt baj. A fakír a dolgát csinálja, mint bárki más. Ezt ugyanúgy meg lehet tanulni, mint a repülővezetést, talán nem is tart annyi ideig.

Az asszisztens most csak az egyik deszkát rakta le a színpadra, megvárta amíg a fakír belefekszik, majd szögekkel lefelé a mellkasára tette a másikat is, és rá állt. A közönség felhördült. Azután a deszkára ráállt két nő, végül két férfi is. A közönség brávózott. Valahol felborult egy pohár, és csörögve összetört.

Ekkor a segéd egy nyolc kilós kalapáccsal a kezében megállt Wirth előtt. Megtapogatta a karját, majd intett neki, hogy kövesse.

– Feri, ne, az istenért! – kérlelte elcsukló hangon az asszony.

Wirth nem válaszolt, csak elmosolyodott, és nyugtatólag felemelte a kezét. A fakír hanyatt feküdt. Az asszisztens rámutatott egy szögletes betontömbre, és felszólította Wirthet, hogy próbálja meg a súlyát. Legalább olyan nehéz volt, mint azok a cementzsákok, amelyeket egyetemista korában építkezéseken a vállára vett, tehát ötven kiló.

A segéd ráemelte a kockát a fakír mellkasára, a kalapácsot pedig a pilóta kezébe nyomta. Wirth kisebb

ütést mért a betonra. Az asszisztens jelezte, hogy erősebbet. Wirth nekigyürkőzött, úgy sújtott le az anyagra. A kocka egyharmada letörött. A fakír meg sem rezdült. A közönség őrjöngött. A segéd megigazította a szabálytalan idomot a testen. Intésére teljes csönd lett.

A kalapács felemelkedett. Az egyik asztalról lerepült egy pezsgősüveg, és nagyot durrant. A kalapács lesújtott. A beton nem hasadt tovább. A fakír mellkasa iszonyú robajjal beszakadt.

VÉGE